

Cimborona

JÓGYERMEKEK KÉPES HETILAPJA
Főszerkesztő: BENEDEK ELEK

1924
junius
1

Cluj 1923.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

1954
JULY
1

GIMBORA

JÓ GYERMEKEK KÉPES HETILAPJA.

Főszerkesztő: BENEDEK ELEK

Husvéti emlék.

Édes anyuskám.

(Carmen Sylva költeménye.)

— Románból magyarba átültette: DSIDA JENŐ. —

Tündérmuzsika, tündérálom,
A legszebb név a nagy világon:
Édes anyuskám!
A földnek nincs még egy neve,
Mely ennyi érzést rejtene:
Édes anyuskám!

Mosoly, nevetés tisztá társa,
Ártatlan szívek dobbanása:
Édes anyuskám!
Gyermek-ajkakról énekel,
Imaként száll az égre fel:
Édes anyuskám!

Akit e szó, e név jelent,
Angyalglóriás, földi szent:
Édes anyuskám!
Oh, jaj nektek, ha nincs anyátok,
Kihez szeretve szólanátok:
Édes anyuskám!

(Szatmár, 1924. április 9.)

Emlékezzünk régiekről.

— Elek nagyapó krónikás könyvéből. —

Mátyás és a nép

Szigoru volt Mátyás király, de igazságos: ezért szerette őt oly igen a nép. A szüntelen tartó háboruk rákényszerítették, hogy néha nagy adót vessen a népre, de aztán meg is becsülte a népet s annak kezemunkáját. Ki ne ősmerné a gömöri esetet, amikor az urakkal kiment a szőlőbe, ott a paraszt kezéből kivette a kapát s parancsára vele együtt kapáltak az urak is? Mátyás győzte a munkát, de az elkényesedett urakról csak úgy csurgott a verejték s már-már kidőlnek, ha a király nem könnyörül rajtuk.

— Lássátok, mondá, mely nehéz munkával szerzi a nép, mit ti könnyelműen elpredáltak. Becsüljétek meg s kíméljétek bánjatok vele.

Hát a kolozsvári bíró esetét ki nem ismeri? Amikor a király beáll a parasztok közé s hordja a fát a bírónak? Még meg is ütlegeti a hajdu. De aztán példásan meg is bünteti a nép sanyargatóját.

Egyszer meg Benet urnak, a szegény háromszéki nemes embernek házához vetődött Mátyás diák képében. A szegény nemes megosztotta vele egyszerű vacsoráját s poharazás közben áradozva beszélt a dicső Mátyás királyról. Amikor aztán felment Budára, hogy látogassa meg Mátyás diákat, ott kísült, hogy a király volt az ő vendége. Mátyás szeretettel fogadta Benet urat s mert Benet ur, amikor Mátyás diák nála vacsorált, a lencsét «megtrágyázta» volt zsirral, a tréfakedvelő király behozatott egy tányér ezüstöt s egy tányér aranyat. Aztán hozatott egy tálat, abba beleöntötte az ezüstöt, rá az aranyat, mondván:

— Na, Benet uram, én is megtrágyázom az ezüstöt arannyal, mint kigyelmed a lencsét zsirral.

Az urak tóditották a tréfát s az egyik ráakasztotta aranyos, gyémántos mentéjét.

— Ebbirja-e Bereczkig, Benet uram? — kérdezte a király.

— El én tovább is, — mondta Benet.

Ahányan voltak, mind nyakába akasztották a mentéjüket.

— De már a drága mentékhez illik a kard is, mondta a király s szép kardot adott Benet uramnak.

El-eljárt Mátyás király a mezőre is, hadd lássa, nem vesz e egyik másik földes ur nagyobb részt a jobbágy gabonájából, borából, mint amennyi megilleti. Egy ilyen alkalommal szóba állott egy öreg szántó vető emberrel. Vele volt a kiséréte is: hatalmas nagy urak. A király, aki minden katonáját névszerint ismerte, megismerte az öreget, aki neki hajdanában katonája volt.

— Tisztességgel, öreg! közönt a király.

— Köszönöm az asszonyrak, felelt az öreg.

— Hány pénzért dolgozik kend?

— Hatért, felséges királyom.

— S hányból él kend?

— Kettőből.

— S négyet hová tesz kend?

— Azt a sárba dobom.

— Hát aztán hány még a harminckettő?

— Az bizony, felséges királyom, már csak tízenkettő.

— Hát a bakkecskéket megtudná-e fejni?

— Meg biz' én, felséges királyom.

— Na, öreg, Isten áldja. Hanem, hallja kend, addig senkinek meg ne magyarázza az én kérdéseimet, míg a képemet nem látja.

Avval tovább ment a király s mondta az uraknak:

— Halljátok, urak, aki az én kérdéseimet megmagyarázza, annak egy uradalmat adok.

Bezzeg szerették volna kitalálni az urak, de hiába törték a fejüket. Mit volt, mit nem tenni, lopva visszamentek az öreghez, körülfogták, kérték, magyarázza meg a király kérdéseit.

— Jól van, mondta az öreg, de előbb számoljanak a markomba tíz aranyat.

Mindjárt a markába nyomták.

— Nos, amikor a király azt mondta? «Tisztességgel, öreg», miért válaszolta kend, hogy: «Köszönöm az asszonynak»?

— Azért, mert az asszony mossa a ruhámat, a tiszta ruha pedig tisztesség.

— Ez igaz, modták az urak. De, hogy veti kend a pénzt sárba?

— Ugy, hogy kettőből magam élek, négyet pedig a fiaimra költök. Az pedig annyi, mintha sárba dobnám, mert sohasem látom.

— Hát az mi: «hány még a harminckettő»?

— Megmondom, ha leolvassnak a tenyerembe tíz aranyat.

Leolvassák.

— Ennek meg az a magyarázatja, hogy fiatal koromban harminckét fogam volt, most csak tizenkettő.

— No lám, hogy ez nem jutott eszünkbe! Hát a bakkcskéket, hogy fejné meg?

— Azt is megmondom tíz aranyért.

Leolvassák azt is s mondta az öreg:

— Ugy fejem meg a bakkcskéket, ahogy most az urakat megfejem.

Szegyenkeztek, bosszankodtak az urak s megfenyegették az öreget:

— Na, megálljon kend, megmondjuk a királynak, hogy megmagyarázta a kérdéseit, pedig a képét még nem látta.

— Nem-e? Én nem láttam a király képét? De bizony láttam. Itt van, ni: s megmutatta az aranyon a király képét.

De most már az uraknak nem volt több szavuk. Nagy szegyenkezve a király után ballagtak.

A való és költött történeteknek, meséknek, adomáknak egész tömege maradt fenn Mátyás királyról s még most 400 esztendő múltán is költ meséket a nép róla. Számítalan történet voltaképen nem vele esett meg, de a nép az ő személyéhez fűzi, nagy szeretetének jeléül. Nemcsak tréfás, elmés, de vitézi tetteinek is nagy serege forog a késő unokák ajkán Paloták és kunyhók lakói lelkesülten olvassák, hallgatják újra meg újra, mint győzte le lovagi játékban a rettenetes erejű Holubár cseh vitézt Budavárban; mint járta körül Szabács viadalánál, éjnek idején, csónakon, ezer veszedelem közt a várat, hogy annak gyengéit kipuhatolja. Bécs ostromakor sváb parasztruhába öltözött s egy kosár tojással sompolygott be a városba, hol a tojás árulása közben mindent megvizsgált.

De ki győzné elmondani mindazt a józú, elmés történeteket, amit Mátyásról összeirtak a krónikások s költött róla a nép mesemondó lelke?

(Kisbaczón.)

Ferkő.

(II. Rákóczi Ferencz gyermekkorából.)

Irta: CSÖRÖS EMILIA.

A holdsugár átsurran a máriásüveg kerek tábláscskáin, körülrezgi az ágyasház butorait és megakad egy hat éves fiucska barna fürtein. Círogatja, csókolgatja pirosra aludt arcoskáját.

— Kukucs, Ferkő gyerek, ébredj, mert mindjárt eltűnök. Mindjárt megszólal a kakas és akkor végem van. Kukucs, héttalvó, nyisd ki már a szemed!

Ferkő meghallja a holdsugár suttogását, felül oszlopos ágyacskájában, csigázó fürteit kirázza homlokából és megdörzsöli a szemét: Rossz holdsugár, minek költöttél fel?

De a holdsugár tovább csókolgatja álmos arcoskáját. — Kergesd a hajnal, Ferkő! Sietni kell, Vagy elfeledted már, hogy asszonyanyácskád születésnapja virrad?

Ferkőnek sem kellett több. Hopp! — kikapattan a selyemtakaró alól és hosszú hálóingében óvatosan megindul. Megkerüli a kékselyem menyezetű, barna, faragott ágyat és halkán küld egy csókot a benne alvó felé.

— Aludj csak, asszonyanyácskám, — ál-

modj szépet, amíg megdördülnek az ágyuk! Nagy napra dördülnek azok máma!

Az ágyban márványarcu asszony alszik. Éjszínü haja hosszú fonatokban kigyózik takaróján, lezárt szeme fölött virraszt a gond. Fehér homlokára évszázadok szenvedése, büszkesége, hazaszeretete és hősiessége von halvány glóriát.

Ferkő kisurran a vaspántos ajtón, meztelelen talpa siklott a folyosó hideg kövén. Még sztabuli szattyanbőr topánkáját is elfelejtette felrántani a nagy sietségben. Kiért a levendulás keribe. Nagy csoportokban szunnyadtak ott a virágok. Ferkő egyenesen a virágagy közepébe gázolt. Szinte csilingeltek a talpa alatt a gyöngyvirágok. És szedte két kézzel az illatos, harmatos kelyhecskéket.

— Így ni! Asszonyanyácskám virágra ébredjen! Hopp! — És lebujt a széles gyöngyvirág levelek közé. Badinyi uram közelgett, Ferkő gyerek nevelője, Kőrösi Miklós kamarással. Szép kis patália lesz ebből, ha Ferkőt ott kápják hálóingesen, meziláb.

No. — nem történt baj. — Élénken beszélgettek és más utra értek, mielőtt Ferkőt meglátták volna.

Már mind a két karja feszül a sok virágtól, indul óvatosan visszafelé. A folyosó végső kövén maszatos gyerek ül, cipőhéjat majszol. Ferkő megáll előtte: Eredj az utamból, Gazsi! Sietek.

Gazsi ostobán vigyorogva félre áll. Amikor Ferkő nagy óvatosan lenyomja a cifra rézkilincset, hatalmas dörrenés reszketteti meg a levegőt. A labancok, ugylászik, újra munkába fogtak. De a munkácsi vár sem hallgatta ezt tétlenül. Okos vezényszóra mindenki a helyén állt. Megboldogult I. Rákóczi Ferenc fejedelem népe tudta, mi a kötelessége. Asszonya szavát épp úgy megfogadta, mintha maga a fejedelem szólott volna hozzájuk. Az ágyuzás különben sem volt újság. Már két éve tart az ostrom: Ha egyéb dolga nincs a németnek, hát csak hadd lövöldözzön. Elbirja azt a vár fala, aztán ha már igen megunják ezt a legyezgetést a várban, vissza visszafelelnek jó magvasan. Sok német harapott már a fübe ezektől a feleletektől. Hát csak lármázzon a német, ha nincs egyéb dolga.

De Ferkő arca kipirult a nagy méltatlankodástól. — Ez már mégsem járja, asszonyanyácskám születése napján így lármázni! — Leszórta a virágokat és sarkon fordult. Meg sem állt az északi bástyáig. Sikerült feljutnia észrevétlenül a falra. Az örök nem hallották nesztelen lépteit, különben is azt a füstölgő, puskaporszagu kőbombát nézték, amely a várba zuhant.

A labanc újra töltette az ágyut, most már hármat egyszerre. Ekkor bukkant fel a nap a nagy hegyek mögül és megaranyozta a falon libegő Ferkő gyerek ingecskéjét.

Az ágyuk toroka a vár falára ásitozott, de a bécsi pattantyus kezében megakadt a kanóc: — Krucifiksz! Egy gyermek van a falon! — Csak nem sütöm el az ágyut egy gyermekre! — (És az ő aranyhaju fiacskájára gondolt, aki bizonyosan ma is azzal ébredt fel: Istenkém, hozd haza apukát.)

Megy a jelentés az ostromló kapitánynak: Nem lehet lőni, mert egy gyermek van a falon.

A kapitány mérgelődött, hogy zavarták, éppen egyik oldaláról a másikra fordult a puha ágyban. Dühösen kiáltotta:

— Marhák! — El kell kergetni, vagy le kell lőni! — És tovább aludt.

Kis idő múlva újra jönnek: — A gyermek nem akar lemenni és a kapitány urral akar beszélni.

— Donnerwetter! — Mérgesen kel fel a kapitány. Ilyesmi sem történt, mióta a világ-világ. Őt, Karaffa vitéz kapitányát egy nyomorult

gyermek felkölti reggeli álmából. És még a várfalhoz hivatja! Szapperlott!

Amikor kiér, szeme elé kell, kapja a kezét. Vakítja a reggeli nap, mely Ferkő gyerek alakját is megaranyozza. Megáll a várfal alatt: — No te, kis féreg, mit akarsz?

És Ferkő messzire csengő hangon kiáltja: — Arra akarom kérni, kapitány bácsi, ne lővesse ma a várat, mert asszonyanyácskám születésnapja van!

Fiú! — Hogy elfutotta a pulykaméreg a vitéz kapitányt! Szólni sem tud, csak sarkon fordul és kivörösödve lép, lép, mint valami emberalaku gép. Meg sem áll a sátráig, ahol hirtelen felhajt egy félkupa tokaji bort. Aztán nagyokat fujva járkál le és fel a szőnyeges sátorban. Szó sincs róla, hogy folytassa az alvást. Egyre a gyerek hangja cseng a fülébe, mint valami kis templomi csengetyű. Lánya vékony, összekulcsolt kezecskéit és napfényben csillogó hosszúinges alakja mint valami földöntuli jelenség vibrál a fejében.

Reszkeelve nyit be egy szeplős német legény: Kapitány urnak alássan jelentem, lőjünk e? A gyermek még mindig a falon van.

A kapitány arca elsápad a dühtől, vagy talán egyébtől: — Tüzet szüntess! — És menjete a pokolba! Ment is a legény, de nem a pokolba, hanem az ágyukhoz. Vitte a parancsot: Tüzet szüntess!

Munkács nagy asszonya nehéz álomból ébredt. Homloka is gyöngyös volt, a szeme is könnyes. Atyjánál járt álmában, Zrinyi Péternél, a bécsujhelyi börtönben. Mint egyszer régen, kislány korában. Pedig Zrinyi Péter azóta már régen ott van, ahol nincsen sem börtön, sem bilincs, — az örök szabadság hazájában.

Sóhajva ébredt Zrinyi Ilona. Első tekintete fia ágyára száll. Üres. — Rosszat sejtve ruhát kap magára és kisief. Gyöngyvirágra lép a küszöbön, de nem veszi észre. Szeme nyugtalanul Ferkőt keresi. Hallotta az ágyudörgést, — jaj, ha megint az ágyu golyók közt járkál, jaj, ha baj éri! — De nem lehet, bársony zekéje és minden ruhácskája szépen rendben az ágya mellett van. Irgalmas Isten, hol a gyerek? Gyilkos félelem szur a szívébe: Istenem, ne hagyj el! Hátha elrabolta a német!

— Ferkő! Ferkő!

Gazsi, a kis szurtos senkifia, aki véletlenül benn rekedt a várban, ostobán vigyorog a nagyasszonyra: — Arra ment a torony felé!

Akkor már hatalmas csoport hívja, keresi a kis fiut. Mire az északi bástyához érnek, furcsa dolgot látnak ott. Badinyi János uram éppen akkor öleli le Ferkőt a várfalról. Pont azon a helyen állott a kis imposztor, ahol a

SIR A GYERMEK?

Miért nem
HASZNÁL

HÖFER

gyermek-
hintőport és

HÖFER

gyermekkrémet?
Lloyd 2351

reggeli golyó berepült a várba. Mire Badinyi uram leért a lépcsőkön, ott térdelt a nagyszony is Ferkő előtt és cirógatta-csókolgatta, ahol érte: Fiam, miért ijesztettél így meg?

— Hát csak nem engedhettem meg, hogy asszonyanyácskám születése napján is lövöldözzenek! — felelte Ferkő és a hat éves gyerek végig nézett komolyan és büszkén az összegyűlt vár népén. Ugyanazzal a tekintettel, mint II. Rákóczi Ferenc korában, amikor az egész nemzet nézett annyi bizalommal és szeretettel reá, mint most itt az a maroknyi ostromlott nép.

És Zrinyi Ilona örömébe — amint kicsi hőstét ölelgette — valami nagy fájdalom is vegyült. Talán Rodostórtól indult el az a szellő, amely éppen akkor az arcukat cirógatta...

(Kolozsvár).

Lidike és a pipike.

Irtá: DRASKÓCZY ILMA.

Kicsi csibe, pipike!

Örül neki Lidike.

Am a kottló haragos és berzenkedik,

De jó volna köténykébe szedni pedig

Sárga csibét pelyhest

S beszaladni egyenest

S megmutatni doromboló Micurkának:

A tarka cicának.

Oh jaj, kicsi Lidike,

Megsiratnád izibe.

Tarka cica körme hegyes, foga éles,

Telhetetlen bendőcskéje mindig éhes,

És megenné egyenest

A sok sárga pelyhest

S csibi helyett nem maradna csak a bánat

A kottló mamának.

(Temesvár.)

Kiadó bácsi postája belföldi előfizetőihez.

Zuřovits István Közölte velünk címét (lakóhely, utca, házszám, vm.) hogy levelére válaszolhassunk.

Rétey bácsi kecskéje.

— Irtá: CSANÁDY SÁNDOR. —

A szőke Tizától jó futamodásnyira, ott lejjebb Szolnok alatt, gyönyörű szőlőskert köszönt reánk: a Várkonyi-szőlők. Ott lakik Rétey László, őszülő, kedves öreg bácsi. Annyi az unokája, mint fű a réten, mint csillag az égen. Egyik szebb, mint a másik; egyik kedvesebb, mint a másik. Már kora reggel elkezdenek csicseregni s késő estig be nem áll a szájuk. Az még nem volna baj, hogy csicseregnek, de néha néha pityeregni is szoktak ám. Dehát, édes Istenem, ki tehet arról, hogy a tejet oly igen szeretik s az a tejes bögre meg oly kicsiny. Alighogy egyet hörpintenek, máris üres.

Meg is vigasztalta őket gyakran a jó nagyapó:

— Ne busuljatok, kedves kis unokáim, nemsokára annyi lesz itt a tej, hogy reggel abban fogtok még mosakodni is.

— Ugy-e, nagyapó, a tejes bögre is nagyobb lesz akkor majd? — érdeklődött a kis Macuka.

— Bizony, kis unokám, háromszor akkora lesz — vigasztalta meg nagyapó.

— Talán még kávé is kapunk? — bátorodott egy kérdést megkockáztatni Pityi, a legnagyobb unoka, aki úgy járt a többi csemete között, mint valami kis generális.

— Hogyne, kis unokám, habos kávé is kaptok minden uzsonára. Reggel pedig háromszor merithetitek meg a háromszor nagyobb bögréteket.

Lett erre akkora rivalgás, hogy majd megsüketült a jó nagyapó. De az még hagyján! A kis Macuka azonnal ott termelt a térdén és simogatta, csókolgatta a nagyapó arcát; Pityi pedig, minthogy egyéb helyen nem férhetett nagyapóhoz, a háján igyekezett fölfelé nagyapónak, a kis Lacó meg csak körülszaladgálta az unokákkal megrakott Rétey bácsit, ő már sehogy sem férhetett a jó nagyapóhoz.

Másnap még alig pitymallott, már talpon volt Rétey bácsi. Meg is kérdezte Pista fia, hogy miért van az a korai felkelés.

— Karára megyek, fiam. Ma hetivásár van. Veszek egy kecskét. Tegnap megigértem a te kis gyerekeidnek, az én aranyos unokáimnak, hogy ezután lesz tej bőven.

— Dehát csak nem szégyenit meg bennünket egy kecskével, édesapám. Meghát mi teje van egy kecskének?

— Vár csak, fiam, majd lesz annak a kecskének sok teje is, meg jó is.

Azzal már indult is a vásárra Rétey bácsi. Délben egy szép fehér kecskével tért vissza. Igen makrancos jószág volt. Nagy ügyel-bajjal lehetett egy-egy lépéssel előbbre huzni. Amikor az udvarra ért nagyapó a kecskével, a gyerekek nagy zsvavajjal futottak ki, de majd elállt a szavuk, majd gyökeret vert a lábuk, amikor egy pompás tehénke helyett egy girhes kecskét láttak maguk előtt.

A lárma elcsendesedett. A csalódásból legelőször Pityi ocsudott fel, meg is kezdte a szemlét a kecske körül azonnal. De vesztére, mert a hízelgő simogatásra úgy felöklelte a goromba kis háziállat, hogy három lépéssel távolabb lépésközött fel bömbölve a vitéz Pityi legény.

Az új vendéget nem is szerették a gyerekek. De még a papa meg a mama is megjegyezte, hogy gonosz tehenet vit a nagyapó. A legelső bemutatkozáskor sorra ökleli a háznépét.

Nagyapó csak mosolygott a bajusza alatt.

Délután kipányvázta a kecskét a kapu elé, ahol gyönyörű pázsit volt a dűlőuton. Két oldalra teleszedte magát a Délceg, ahogy hívták kecske őkgyelmét. Akkora volt a hasa, majd kipukkadt. Messzire elvirított a fehér szőre. Az egész szőlőhegyben azonnal hire futott, hogy Réteyék kecskét vettek.

Napnyugtakor elkövetkezett a nagy felvadás. A tehenek szépen ballagtak haza a legelőről. De a Bogdányék tehene, amikor meglátta Délceget, visszafordult és böszült iramodással futott vissza a telekbe. A pásztor meg utána, majd összesett a jó ember a fáradságtól, mire Bimbót elérte. El is ment az addig, míg Délceget meg nem látta s akkor — uccu neki! — megint visszarahant.

Rétey bácsi meglepődéssel szemlélte az esetet az udvarról. Mire harmadszor is visszatelelték Bimbót, akkorra bekötötte Délceget az ólba. Így aztán Bimbó békésen, de fáradtan hazajutott.

Rétey bácsi meglepődéssel szemlélte az esetet az udvarról. Mire harmadszor is visszatelelték Bimbót, akkorra bekötötte Délceget az ólba. Így aztán Bimbó békésen, de fáradtan hazajutott.

Reggel még alig kezdett szürkülni, Délceg ott legelt a kapuban. A tehenek szép sorjában elmentek mellette a legelőre, csak Bimbó kezdte meg az estéli komédiát. Visszaszaladt az istállóba. Vagy háromszor kellett kísérletet tenni Bimbóval. Mire harmadszorra jelent volna meg Bimbó,

Rétey bácsi megint bevezette Délceget, hogy Bimbó csendesesen elvonulhasson.

Még délelőtt folyamán beköszönt Bogdány uram Réteyékhez, hogy megveszi a kecskét.

— Nagyon sajnálom, szomszéd uram, nem adhatom el, mert ennek a sok unokámnak igen kell a tej.

— Adok én, szomszéd uram, szívesen. De hát a múltkor, amikor kértek, nekünk sem volt. Most jobbacskán tejel a Bimbó, meg a Zsemlye.

— De látja, szomszéd uram, ez a kecske itt a kapu előtt ingyen legel. Így naponként egy liter tejtől eszem, pedig látja, mennyi itt az apró unoka. Nem adhatom el Délceget.

— Kárpótolom én naponként ingyen azt a liter tejet, egyet meg olcsó pénzért adok, csak adja el nekem azt a kecskét, mert Bimbó igen fél tőle, nem lehet a legelőre kihajtani.

— Hát ne mondja, szomszéd ur, hogy rossz ember vagyok, eladom a kecskét. Csak jó tejet kapjunk azután, mert különben ismét kecskét kellene vennünk, — mondja ki a végső szót Rétey bácsi.

Azzal már vezeti is Délceget s átadja Bogdány uramnak, aki nagy örömmel vezeti haza a harcias állatot.

Azután elmondta a nagyapó, hogy a napokban tudta meg, hogy Szőnyegi komáéktól megvették a Bimbó tehent a farkas Bogdányék, akik soha jót senkivel sem tettek s azt is megludta, hogy a sok tejet adó Bimbó a kecskétől igen fél. Ezért vette meg a Délceget.

Így szerzett a nagyapó tejet a jó unokáknak. Most már Pityi vitézsége is visszatért:

— Én nem féltém a Délcegtől és nem félek most sem. Nem is öklelt fel, csak elestem.

(Sárbogárd.)

A riport-király.

(Egy újságíró kalandja az öt világrészen keresztül.)

— Írta és rajzolta: Ifj. PRÖHLE VILMOS. —

VII.

Afrika: Kongóország.

Reggel, amikor szelid szememet felnyitottam, két *kongó* néger állott előttem. Onnan tudtam, hogy azok, mert igen kongott a fejük. Cilindert, irakk és uszónadrág volt rajtuk; kezükben lándzsa.

— Ki vagy? — kérdezték kongóul.

— Cinnadratta! — feleltem magyarul.

— Muzsikus! Muzsikus! — ujjongtak ug-rálva. — Vigyük az új *Dug Dug*-isten elé! Jó lesz papnak!

Vittek is, közre fogva.

Képzeld meglepetésemet, szerkesztő ur! amikor beértünk a kongó faluba, — ami stilszerűen tökförmára épített házakból állt, — hát kit látok oltáron ülni, mint egy bálványt?

Bum-Bumot! Puk-Pukot! Piff-Paffot!

Csakhogy ráakadtam! Ez az ember bizonyára úgy került ide, hogy a léggömb kipukkant és leesett. A négerék pedig mivel az égből látták lepottyanni, ahelyett, hogy megették volna, megtették istenüknek, *Dug-Dug* név alatt. Amikor engem meglátott, elfutotta a pulykaméreg:

— Hát itt vagy? Hát megint itt vagy?!

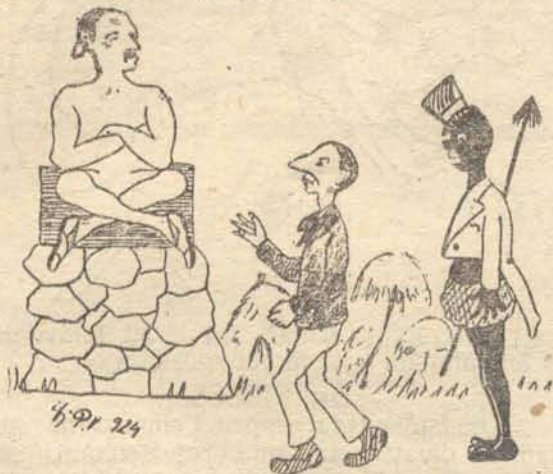
Olyan csunyán sikoltzott, hogy az egész falu hasraesett. Én a kongó csend közepette így szóltam:

Nem, nem vagyok itt, *Bum-Dug-Bum-Puk-Dug-Puk-Paff-Piff!*

Nem válaszolt, hanem kiterjesztette karjait, így szólt a fekete szerezcsen négerékhez:

— Ada, papa, dada, dund, nyamnyam!

A kongók nekem estekazonnal és egy tágas ketrecbe zártak. Akkor értettem meg, mit akart mondani ő-bálványsága: hogy adjanak papálni, míg olyan dundi nem leszek, mint egy dada, — aztán egyenek meg.

No, adtak is, hogy alig győztem! De *Puk-Dug-Piff-Paff-Bum-Bum-Dug-Pukot* nem látam ezentul. Ketrecemet ugyanis sűrű bambusz-nád vette körül, úgy hogy a csillagos egen kívül semmit se láthattam. És ez volt a megmentőm.

— Hogyan? — Kérdi ön. — Megmagyarázom.

Emlékszik a szerkesztő ur, ugye, hogy mindig sovány és holdkóros voltam. Nos, hat-heti hizlalás után olyan kövér lettem, hogy képtelen voltam megmozdulni. Egyre csak a hátamon feküdtem és bámultam a holdat. A hold Afrikában hétszer olyan nagy, mint nálunk s így a hatása is nagyobb s mivel én szakadatlanul néztem, — nem bírván a fejemmel összehizott nyakamat elfordítani róla, — hétszer olyan holdkóros lettem, mint otthon. Azt meg bizonyára teccik tudni, hogy egy holdkóros a zárt ablakon is ki tud menni, — így nekem gyerekjáték volt egy szép téliholdas éjszakán, mint egy elhizott szellemnek, kilebegni már szűkké vált ketrecemből és menni, menni felfelé a hold sugarain. Már jó magasra értem, amikor az a sugár, amelyikbe kapaszkodtam, kettészakadt.

— Végem van! — sikoltottam fel. — Most visszaesem a kongók közé és vesepecsenye lesz belőlem!

Mert a faluban már észrevették szökésemet. A husom élvezetétől megfosztott négerek felfelé tartott dárdával vártak, hogy felnyársaljanak. Szerencsére, amikor a földre puffantam, két lándzsa közé estem. A következő pillanatban már belém szurtak volna, de a rajtam lévő töméntelen hájmennyiség rugékonysága folytán — ó áldott kövérség! — mint egy óriási gummlabda újból felröppentem pár méternyire. Az volt ám a hajsza! Ahányszor leestem, annyiszor pattantam vissza s a felbőszült feketék csak sulypontom helyét szurkálhatták. Így puffantam

fel, le, akár egy football, mindig messzebbre jutva a kongó falutól, míg egyszer csak egy óriáskigyó farkára estem. Az se volt rest, egy szuszra bekapott. Hát meg is járta velem. Mert alig nyalta meg utánam a szájaszélét, — ezer darabra szakadt szét — s én ott találtam magamat a Szahara sivatag kellős közepén. De hol találom meg újra sikkasztónkat? És milyen név alatt? Cs.

VIII.

Ausztrália.

K. Szerkesztő Ur!

Hogy miként jutottam Ausztráliába, azt magam is csak hallomásból tudom. Arra még emlékszem, hogy a Szahara sivatag kellős közepén találtam magamat, amikor olvadni kezdtem. Mert a Szaharán olyan tüzesen süt a nap, hogy egy perc alatt kiolvaszt egy kiállításra való csürhecsordát. No, engem is szépen kiolvasztott! Nem maradt más belőlem, mint egy hatalmas zsirtócsa. Szerencsémre arra jött egy éhes arabus, — a bus arabokat tudvalevőleg arabusoknak hívják s az én arabom az éhségtől bus, aki szépen bödönökbe kanalazta folyékony állapotban lévő testemet.

Nem volt éppen kellemes érzés, hogy minden reggel és délben kenyérré kent belőlem egy evőkanállal, mégis köszönettel tartozom neki, hogy nem fogyasztott el egészen, hanem a maradékot — egy bödönrel, — eladta egy Ausztráliába utazó vállalkozónak. A vállalkozó Ausztráliába érve a bödönt műjégverembe tette, miáltal a még benne lévő zsirom megfagyott és én egy reggel ismét a régi sovány alakomban léptem ki a bödönből. Azért soványan, mert a kongóéknál felhizott részeimet — mint mondtam — a bus arabus ette meg.

A bödönből kilépve konstatáltam, hogy az ötödik világrész tengerpartján egy faházban vagyok.

— Vajjon ki lehet a gazdám? — morfondiroztam.

Ekkor felpattant az ajtó és — eltalálta! — *Bum-Dug-Dug-Piff-Paff-Puk-Puk-Bum* lépett be. Első pillantása a bödönre esett:

— Tolvaj! Tolvaj!

— Téved, — szoltani, — én nem vagyok tolvaj.

— De igen! — mutatott az üres bödönre. — Tagadja, hogy ellopta a zsirt?

— Az a zsir én vagyok, — feleltem meghajolva.

Csak most ismert rám:

— Hisz ez Csinnadratta!

— Ugy van, kedves *Puk-paff-Bum-Bum-Dug-Dug-Piff-Puk* ur!

— Mit akar tőlem? Én Uj-Zeeland-i telepes vagyok! Az én nevem *Bambu*! — süvöltötte halkán.

— Vagyis *Bum-Puk-Piff-Paff-Dug-Dug-Bum-Puk-Bambu*?! Nem felelt, ellenben kiugrott az ajtón és rázárta. Annyi baj legyen! Mégis csak megtaláltam.

Eközben beesteledett. Az egész ház, mint az ajtón át hallottam, nagy sürgés forgásban volt. Gyakran hallottam kedves barátom hangját, amint parancsokat osztogatott. Éjtél felé a zaj elnémult, majd távolodó lódobogást hallottam. Tíz hosszú, csendes perc telt el, amikor valami gyanus ropogás ütötte meg formás füleimet. A ropogást füst-bűz érzékelése követte. Egek! Ez az ex kongóbálvány rámgujtotta a házat?! Csakugyan a lángnyelvek már nyaldosták az ablakot. Semmi kedvem se volt még egyszer zsirrá olvadni, vagy pláne hamuvá égni, azért barátságosan megkértem a lángnyelveket, hogy az ablak helyéit inkább az üres bödönt nyalják; hát ha van még valami a fenékén? Ajánlatomat tüstént elfogadták s én a szabadon maradt ablakon kiugrottam az éjszakába.

De most merre?

Egy darabig, amíg az égő ház világította utamat, biztos léptekkel mentem előre; ám nemsokára egy feneketlen őserdőbe jutottam. Más ember talán megijedt volna, de én, amint konstatáltam, hogy ez egy feneketlen őserdő, azonnal kész voltam menekülési tervemmel. Addig mentem, amíg megtaláltam az erdő fenekének a helyét — s azonnal egy gyönyörű síkságon találtam magamat.

És gondolhatja örömet, amikor *Dug-Puk-Puk-Bum-Piff-Bum-Paff-Bam-Dug* bu-t pillantottam meg, amint egy kenguru elől térdelt.

Ő nem vett észre. Csendesen a háta mögé osontam. Éppen azzal volt elfoglalva, hogy a sikkasztott 100 milliót a kenguru erszényébe rejtette.

— Őm, — gondoltam, — ez nagyon is meg akar szökni előlem, de tul járok én az eszén. — Lehasaltam a magas fübe, s amikor a drága ember már fent ült a kenguru hátán: ucczu! egy gyors ugrással én is beugrogtam a nemes állat erszényébe. A következő perczben a kenguru ugrott, de akkorát, hogy azt hittem: ennek az ugrásnak sose lesz vége. Rettentő jókedvem volt! Hogyne, *Bam-bu-Bum-Bum-Piff-Dug-Paff-Dug-Puk-Puk* szókik előlem és fo-

galma sincs, hogy engem is magával visz. Innen a kenguruból küldöm leveletem, — ugy,

— hogy az erszény fedelét egy kicsit feinyitottam és lehajítottam egy sürgönypóznára. Cs.

BEFEJEZES.

Dr. Istókugyse éppen Csinnadratta utolsó riportját olvasta, amikor borotvátlanul, csapzottan, összetörve, bevánszorgott maga Csinnadratta mester.

— Szent isten, mester! Mi történt magával? — ugrott fel a szerkesztő ur.

— Elmondom, — nyögte Csinnadratta leülve. — Alig, hogy legutolsó leveletem kilöktem a kenguruból, nagyot zötyyentünk. Kinézek: hát nem Khinában voltunk? A kenguru *Puk-Puk-Bam-bu-Bum-Bum-paff-Dug-Dug-Piff* urral a hátán, velem és 100 millióval az erszényében, egyetlen ugrással átszökött Auszráliából Ázsiába.

— Mi lesz most? — kérdeztem magamtól. Kis idő múlva észrevettem, hogy a kengurunak enni adtak, mert szénailatot éreztem csuszni magam körül. Ezt nem találtam kellemesnek, hát kimásztam az erszényből — és egy istállóba jutottam. Abban a pillanatban a tőlem megkönnyebbült kenguru kiugrott az ajtón.

— Tyüh! az áldóját! — rikoltom, — a 100 milliót benne felejtettem. Rohanok utána, de mit látok? Ahogy futott, csak úgy potyogott belőle a sok barkó — mert az erszényét nyitva hagytam — és egy csomó ferdeszemű kínai csak úgy kapkodta szét a pénzt.

— Ne bántsátok! Az az enyém! — kiáltott most két hang. Az egyik az enyém volt, a

másik *Bum-Bum satöbbié*, aki most kínai ruhába volt öltözve.

— De bizony bántjuk! — felelték a kínaiak, — mert ezt Buddha küldte, s hogy megakartuk akadályozni, nekünk estek. Erre *Bum stb.* meggondolta magát, ő is ellenem fo dult s még tüzelte őket, hogy csak verjenek agyon! — Azalatt meg amennyit birt, annyit szedett össze a pénzből. — Azóta bizonyosan *Cseng-*

Csing-Bum puff-Puk Bam-Dug-bu-Bum-Csung- nek hívják. Én futottam, ahogy tudtam, mégis kéken-zölden jutottam egy angol hadihajóra. S most itthon vagyok.

— A 100 milliónak szóval fuccs! — mondta Istókugyse Dr.

— Dehogy szóval, igazán!
(Sárközujlak)

VÉGE.

A magyar dal.

Irta: Bujk Béla.

Az elmúlt esztendő szeptember havában az erdélyi dalárdák országos dalosversenyt rendeztek Kolozsváron. E dalosverseny gyönyörű ünnepén, sajnos, elfoglaltságom miatt nem lehettem ott s így csak lélekben voltam jelen. Elképzelttem, hogy a dal a legnemesebb szívbeli örömeik közt szállt fel a dalosok ajkáról, s annak akkordjai a hallgató közönség szívének legfinomabb hurjait hozták rezgésbe, s így ült Kolozsváron örömmünnepet a magyar dal. — S mialatt lelkemben e gondolatok megfordultak, képzeletem szárnyra kelt velem a múltba, s fellevenedett bennem néhány kedves emlék, melyet a magyar dallal kapcsolatban átéltem, amikor édes anyanyelvem mellett a magyar dal szeretete és csodálata annyira megerősödött bennem. — Meri, hogy mi magyarok rajongunk a magyar dalért, azt szinte természetesen találjuk, de, hogy az idegenekben is milyen hatást idéz elő dalunk, az már különös figyelmet érdemel.

Majd másfél évtizeddel ezelőtt egy magyar dalárdával a nagy német fővárosba, Berlinbe mentünk hangversenyezni. — Hangversenyünk műsora vegyesen német és magyar darabokból állott. S amit itthon előre el sem mertünk volna képzelni, a német dalokat messze tulszárnyaló lelkesedéssel és elismeréssel fogadta a német publikum, a magyar dalok műsorát, De látszott a hallgatóság egész tömegén, hogy ez nem udvariassági lelkesedés, hanem a szívből jövő ünneplés a magyar dalnak szólt. S amikor többek között a «Csinom Palkó, Csinom Ferkó» kuruc dalt tárogató kíséret mellett elénekelt a dalárda, ennek oly felséges és soha nem feledhető hatása volt, hogy bizony a dalárdában egyikünk, másikunknak könnycsepp gördült végig az arcán. — Nem különben, amikor felhangzott ajkunkról: «Mi füstölög ott a sikon távolban?» ...

Ugyancsak ez időtájt egy más alkalommal még különösebb eseménynek lehettünk szemlélői Budapesten, a királyi palotában. Néhai Ferencz József király tiszteletére a dalárdával esti szerenádöt adtunk. — A felséges ur és ki-

sérete az egyik erkélyen foglaltak helyet s alatta az ünnepélyes csendben szívhez szólóan szárnyalt a magyar dal. — Az agg uralkodó arcán ki, mint ismeretes, származására osztrák és német anyanyelvű volt — élete többszörös csapásaitól megtörtén is simulni látszottak a ráncok a magya dal hallatára. — Amikor pedig a «Krasznahorka büszke vára» kezdetű dalból felhangzott: «Rákócinak dicső kora nem jön vissza többé soha» és a kíséző tárogató hangját visszhangozták a királyi palota falai lágy esti szélben, a keményszívű osztrák katona zsebkendőjét vett elő és a magyar dal könnyei peregtek végig orcáján.

Dalárdánk egy alkalommal elutazott egy kis osztrák-német faluba Marcheggbe, mely abban az időben határállamos volt Magyarország és Ausztria földje között. Az utazás célja az volt, hogy a határállomáson ünnepélyesen fogadjuk az amerikai körutjából visszatérő nagy államférfiit, gróf Apponyi Albertet, aki egyben dalárdánknak diszelnöke is volt. Hogy Apponyit és feleségét mily kellemesen lepte meg az idegen földön hallott magyar dal, azt talán szükségtelen is felemlítenem. A vonat érkezéséig azonban bementünk a pályaudvartól meglehetősen távol eső községbe. A község egyszerű osztrák-német lakossága oly áhitattal és szeretettel hallgatta magyar dalainkat, s ostromolt bennünket a folytonos éneklésért, hogy meg kellett nekik ígérnünk a községbe való visszatérést Apponyi fogadtatása után. Az egyszerű falusi német nép szívének a magyar dallal való ilyen vélelten meghódítása bizonyosan jobban ápolta a két nép kölcsönös megbecsülését és többet tett a magyar-osztrák barátság megvalósulása érdekében, mint akárhány politikus részéről tett békéltető közeledés. Az idegen nép lelkületét tiszteletre és megbecsülésre hódította a magyar dal.

De nem hagyhatom ki emlékeim közül azt sem, amikor egy amerikai férfit csodálattal a magyar dalnak. Az Északamerikai Egyesült Államok egykori legfőbb államférfia, Roosevelt elnök érkezett egy alkalommal Buda-

pestre. A pályaudvari hivatalos fogadtatásra da-
lárdánk is megjelent és Roosevelt elnököt au-
tóba szállásakor az amerikai himnusszal (ma-
gyar nyelven) üdvözöltük s utána eredeti ma-
gyar dalokat is énekeltünk. Mint ismeretes, az
amerikaiak kissé rideg, kevésbé érzélgő embe-
rek, de ez alkalommal a magyar dal lágyságá-
ban feloldódott az amerikai zárkózottság s
Roosevelt Budapestről való elutazása alkalmá-
val is említést tett róla, hogy budapesti tartó-
zkodásának legszebb és legmaradandóbb emléke
a magyar dal megismerése volt.

Ezek az egyszerű, de jellegzetes, az életből
feljegyzett apró történetek eléggé mutatják, hogy
a magyar dal csodás varázsával mint bővítő
meg az idegen lelkeket is és mint szerez meg-
becsülést úgy az egyszerű, mint a magasabb
műveltségű embereknek.

A magyar dal szívhezszólan, csodásan,
tisztá szárnyalással, a lélek mélységeit keresve
száll akár hangszerekről, akár a legcsodásabb
hangszerről: az emberi ajkakra s aki szívében
hordozza annak szeretetét, csak nemes lélek lehet.

Édes anyanyelvetek mellett a dal szerete-
tél is ápoljátok s egy nemes érzélemmel gaz-
dagabbak lesztek.

(Nagyvárad)

Mikor felzokog a hegedű. . . .

Irta: VIRSIK MÁRIA.

Mikor felzokog a hegedű,
— A hangja busan, lágvan zeng . . .
Lelkem örökbus homályban,
Szívem bánatos, kislakában
Csillogó hajnalfény dereng

Hallgatom a hegedű szavát,
— Mily varázsteljes, szép zene!
Ábrándos álmok kergetőznek,
Eltűnnek . . . ismét ujak jönnek,
Lelkem álmokkal van tele.

Mikor felzokog a hegedű,
Egy szebb jövőről álmodom,
A magyar nóta lelkembe száll
S megrezdül egy kis reménység
S ekkor megenyhül bánatom.

(Malacka, 1924. febr. 20)

Kiadó bácsi postája külföldi előfizetőihez.

Marty Laci és Pista, Nitra. A Senki Tamás törté-
nete c. könyvet előfizető szerzéséért jutalomkönyvként
küldtük Intézkedtünk, hogy a Cimbora csak egy pél-
dányban küldessék. — Takács Sárika, Kezmarok. Az
átutalt 15 ck.-ával előfizetési díja f. évi július hó 1-ig ki
van egyenlítő — Galánta Feri, Rákospány. A bekül-
dött 20 ck.-ával előfizetési díja f. évi július 1-től decem-
ber 31-ig ki van egyenlítő. — Zhorella Gyula ur, V.
Topolcany Az átutalt 105 ck.-át f. hó 10-én kelt sorai
alapján Prónay Ferike és Kálmán egykettő évi, Baxa
Jóska egykettő évi, Kmetty Bojókka egykettő évi,
és Dobos Imre egykettő évi előfizetési díjaként hasz-
náltuk fel. Ez utóbbi címszallagját Rezsőre javítottuk.

A Cimbora könyvvására

Ezen a héten ismét új könyveket kap-
tunk és örömmel közöljük veletek, hogy a
könyvek, akár csak az előbbieket, rendelkezése
tekre állanak és várjuk mielőbbi kedves meg-
rendeléseket.

VERNE Gyula, a legizgalmasabb ifjúsági
regényíró könyvei közül is kaptunk egy faj-
tát, amely talán az összes regényei közül a
legizgalmasabb. Verne Gyula az utleírások és
elképzelések nagymestere, ebben a könyvében
hihetlennel határos cél zászlaját tűzte ki, ami-
kor is megírja, hogy miképen jut el az első
ember a holdba. Könyvének címe: UTAZÁS
A HOLD KÖRÜL. Ezt a párhuzamul érdekes
és élvezetes regényt 130 leíért tudjuk árusítani
és hisszük, hogy az a kevés példány, amely
rendelkezésünkre áll, hamarosan el is fog
fogyni.

Ugyancsak ez alkalommal adjuk hírül,
hogy ismét sikerült egy egészen élvezetes re-
gényíró munkáját beszerezniünk. May Károly
nevéről bizonyára hallottatok már, ő az a re-
gényíró, akit szüleitök sőt nagyszüleitök is
kedvvel és élvezettel forgattak. Nagyon ajánl-
juk nektek, rendeljétek meg nálunk a most
beérkezett May Károly könyvet, amelynek címe
a Skipelárok földjén. Sok gyönyörűséget, élvez-
zetet és okulást fogtok ebben a könyvben ta-
lálni, amelynek ára 130 lei.

De hogy ezen a héten utleírásokon és
kalandos regényeken felül kedves és meleg
írás is adjunk a kezetekbe, jelentjük, hogy
Gaál Mózesnek egy újabb könyvét is megsze-
reztük és ezennel áruba bocsájtjuk. Ennek a
könyvnek Három kenyeres pajtás a címe és a
baráti szeretetnek igaz melegét és sűrű tartó
egybeforrottságát példázza A Három kenyeres
pajtásnak 65 lei az ára.

A könyveknek megrendelési módja az,
hogy a könyvekért járó összeget postán elő-
zetesen bekülditek, avagy elszállítjuk a köny-
veket utánvét mellett is. A pénz előzetes be-
küldését azonban ajánljuk, mert az utánvételi
költségek csak megdrágítanak a könyveket.

Annak azonban, aki a fenti három köny-
vet egyszerre megrendeli, azt a különleges
kedvezményt adjuk, hogy a három könyvet
együtt 25 leival olcsóbban szállítjuk, mint
azoknak ára akkor volna, ha e könyveket
külön-külön rendelnétek meg. A három könyv
külön-külön 325 leibe kerül, de annak, aki
mind a hármat egyszerre rendel meg,

300 leíért

szállítjuk le a fentebb felsorolt munkákat.

Mielőbbi rendeléseket várja a

«Cimbora» kiadóhivatala.

A zöld elefánt története.

(Regény a diákéletből)

— Irta: FÁBIÁN GYULA. —

KILENCEDIK FEJEZET.

Holmes a tettek mezejére lép. Fili teleplezi a K. K. K. szövetkezetet. Kiténik, hogy Csapó tanár urnak jó szíve van.

Másnap nem lehetett Csapó tanár úrral beszélni. Sápadt volt, szóval, szórakozott. Az óráján feleltetett, de nem magyarázott. Nem is figyelt a felelésre. A kollegák hiába kérdezték — mi baja? Talán beteg? — Nem szólt semmit. Valami gond nagyon bánthatta...

Ebéd után sétálni ment a Fili kutyával. A szép májusi délután egészen fölfrissítette. A parkban diákjaival találkozott, megállította őket, beszélgetett velük. Azok jókedvűek voltak, sok mindenről fecsegték. Csapó tanár ur szívesen tréfált velük, néha még nevetett is.

Estefelé haza tartott. Már erősen szürkült. Messziről rálátott arra a házra, amelyikben lakott. A lakása két ablakában mintha világosságot látott volna. Egy női alak járt gyertyával ide-oda. — Talán Terka néni veti az ágyat. Dehát ott a villany! Miért pazarolja a gyertyát? A ház elé ér. A ház előtt ült Terka néni a szomszédasszonyal és jóízűen beszélget...

— Jó estét, Terka néni! Hát maga kint beszélget?

— Jó estét, tekintetes ur. Szép csöndes idő van. Persze, hogy idekint beszélgetek. Talán bent kellene beszélgetni ilyen drága finom levegőben?

— No, nem is úgy gondoltam. Mi újság?

— Az ám! Igaz is. Majd ellefejtetem. Valami lány kereste a tekintetes urat.

— Engem?

— Igen, kérem. Azt mondta, hogy szeretne a tekintetes úrral valami fontos ügyben beszélni. Mondtam, hogy az ur nincs itthon. De, hogy szeretné megvárni a szobájában. Azt már nem, — mondok. Jöjjön inkább estefelé. Jól van. Hogy majd eljön és vár az udvaron.

Csapó tanár ur fölment a szobájáig. Ott az ajtó előtt megállt, majd, újból lejött az udvarra és körülnézett. Nem várt ott az udvaron senki.

Különös. Nagyon különös.

Újból fölment. Megállott az ajtó előtt. A Fili egyszer csak nyugtalan lett. Szükség, majd ugatni kezdett és dühösen kaparta az ajtót. Valamit megszimatolt. Csapó tanár ur most már nem mert belépni. Utoljára mégis erőt vett magán, elővette a kulcsot, bedugta a zárba, meg akarta fordítani, de a kulcs nem fordult. Mi az? Mi történik itten? Csapó tanár ur megzörgette öklével az ajtót.

— Hej, van itt valaki?!

Semmi válasz. Csak Fili ugatott szörnyen és nem fért a bőrében. Csapó tanár ur megpróbálta a kilincset. Az ajtó kinyílott. Nem is volt bezárva.

A következő pillanatban Fili mintha megbolondult volna, a szobába rohant és egyenesen az ágyrak rontott. Dühösen az ágy alá bujt, ott megcsipett valamit, mert ugyancsak morgott. Egy ijedt kiáltás hangzott az ágy alól, majd erős dörrenés, amely után sűrű, nehéz füst gomolygott elő az ágy alól.

Csapó tanár ur elszedült. — Hát mégis itt a vég! Gonosztevő les rá hatlövétű browningjával az ágy alatt. Fiivel már végzett. Most rá kerül a sor. Uram, irgalmazz!

De Fili nem pusztult el. Igaz ugyan, hogy a nagy durranásra remülten menekült vissza a gazdájához, de dühös csaholással ismét az ágy alá bujt. Csakhamar sikerült valami eredményt is elérni, mert vidám farkcsóválással szaladt a gazdájához és a szájában egy női kötött sapkát tartott.

Csapó tanár ur meglepetve bámulta a sapkát. Ekkor különös dolog történt.

Fili megint megkezdte a támadást és ráncigálni kezdett valamit kifelé. Csapó tanár ur először egy női cipőt látott, majd a nagy ráncigálásra egy szoknya bujt elő, végre sikerült Filinek egy szepegő leányt huzni ki az ágy alól. A kezében kutyariasztó pisztoly füstölgött. Ez durrant hát az előbb!

Csapó tanár ur visszanyerte lélekjelenlétét. Magához tért. Nézte, sokáig nézte a leányt, egyre ismerősebbnek tetszett az arca, majd fölillant a szeme és rákiáltott a lányra:

— Kása Mátyás! Te vagy az? Te Istenről elrugaszkoztál teremtés!! Mit látnak szemeim?

— Hogy merészeltél ilyen elvetemült cselekedetre?!

Csapó tanár ur levegő után kapkodott meglepetésében. Fili büszkén ugrált a gazdájára. Ez lecsendesítette Csapó tanár urat. Visszanyerte hűgadságát.

— Jól van, Fili. Te derék állat vagy. Hanem ez! Ez a drágalátos firma! Nem szégyenled magadat? Nem bujsz a föld alá szégyenedben?.

Kása Holmes nagyon ségyelte magát. Imádkozott is, hogy nyíljk meg a föld a lába alatt és süljedjen el. A jó Isten azonban nem hallgatta meg imáját, nem süljedt el és neki ott kellett állani maskara ruhájában tanára előtt! A szíve összeszorult. Fojtogatta valami a torkát. Leroskadt a földre, kezibe temette az arcát és keservesen zokogott.

Fili fölnesselt. Rásandított a zokogó lányra (azaz fiura), oda ment hozzá és vigasztalni kezdte már a maga módján. Nyalogatta a nyakát. Ugy látszik, megsajnálta.

Csapó tanár ur nem szerette a sirást.

— Ne sirj hát, Kása! Majd meglátjuk, mit lehet veled csinálni. Mindenesetre hallani akarom,

hogy kerültél te ebben a jelmezben az én ágyam alá?!

Matyi nagy nehezen lecsillapodott.

— Tanár ur! Bocsásson meg! Nem vagyok én rossz, nem is akartam én semmi gonosz dolgot cselekedni. De félek, hogy nem ért meg engem és azt hiszi, hogy valami elvetemültségre gondoltam!

— Miért nem értenék én meg téged? Képzeld azt, hogy apád előtt állasz. Mondj el mindent! Ha nem beszélsz igazat és kisül, hogy gonosz vagy, akkor megkapod a büntetésedet. De ha látni fogom, hogy a szived nem romlott, akkor — majd rásegítelek a jó utra. Talán megbocsátok!

— Köszönöm tanár ur — zokogott Matyi. — Őszinte leszek. Elmondok mindent.

Matyi hozzákezdett az elbeszéléshez. Elmesélte, hogy mennyire szerette a detektív-regényeket, a mozi darabokat. Hogy mindig azokat bujta, még a leckéit is elhanyagolta miattuk.

Csapó tanár ur érdeklődve figyelt...

— Lám, lám, a rossz könyv! Az éretlen lélek számára még megemészthetetlen szellemi táplálék! Sok tolvaj, rossz ember, éppen a helytelenül megválasztott gyermekkori olvasmányokból szívta magába a mérget és vált a társadalom veszedelmévé...

— De én nem tolvajkodni akartam ám! Én utálok a bünt. Én detektív akarom lenni!

Csapó tanár ur elmosolyodott.

— Igen, értem. Te mint detektív üldöztél engem! Talán engem néztél tolvajnak? Ejnye te... Matyi újból rákezdte a zokogást.

— Jaj, tanár ur! Hallgasson meg, kérem.

— Hát hiszen haligatlak. Hallgatlak. Csak beszélj.

Es Kása beszélt. Elmondott hűségesen mindent. A Grünbaum zöld elefántos bélyegét. A detektív pipa dicső szereplését. (Hej, te akasztófára való!) A nagy szellőztetést, amely alatt eltűnt a zöld elefánt. A nemes felbuzdulást és elhatározást, hogy megkeresi az eltűnt bélyegét. A Krausz Simi vallatását. Az eredménytelen hering ebédet. Az új gyanút. (Ismét zokogás. — Bocsásson meg, tanár ur.) A gépirásos levelet és az öt szem narancsmagot. (De hiszen megállj! Te megetted a mandarint, nekem meg csak a magját küldted!) A kudarcot, az álruhát. Hogyan lopózott be a tanár ur szobájába, kijátszva Terka néni éberségét. Hogyan kereste mindenütt Csapó tanár ur albumát (Nincs is nekem albumom!) és amikor nem talált semmit, hogyan bánta meg esztelenségével! A kudarc teljes. Nem találta meg a zöld elefántot. Amikor a szobából ki akart osanni, hallotta a Csapó tanár ur hangját, hallotta lépéseit közeledni a folyosón, mekkülés nem volt, ijedtében az ágy alá bujt.

— És most itt állok!

— Látom, hogy itt állsz, mint Európa legnagyobb detektívje. Bár ne állnál itten! Én igazán nem tudom, mit gondoljak rólad? Az

aggyvelőd tele van mindentéle számársággal, amit ostoba regényeidből magadba szediél. Éppen úgy lehet az ilyen megmételvezett lelkű ember gonosz, mint ahogy csak kótyagos, akit nem lehet kigyógyítani az ilyen bajból.

— Nem vagyok gonosz, tanár ur! Nem vagyok!... Tessék elhinni! Soha életembe ezentul rossz könyvet nem veszek a kezembe! Bocsásson meg, kérem szépen...

— Én szeretnék hinni neked, fiam. Ugy fogom föl a hivatásomat, hogy nekem kötelességem megbocsátani ott, ahol lehet és amikor reményem, hogy értéket mentek meg veled a társadalomnak. De irtanom kell a gyomot is. Gondold csak el, mennyit árthat egy iskolázott, kitanult gazember a társadalomnak! Nem, fiam, nekem nem szabad egyszerűen elsiklani a történetek fölött. Sok, nagyon sok keserűséget, sőt álmatlan éjszakát okoztál nekem. Figyelj ide... Elmehepsz... De tudd meg, hogyha a legkisebb gonoszságon rajtakaplak, elzárom szívedet és nem tűrlek meg az iskolában. Még másfél hónap az iskolai év. Ezalatt nagyon szépen megbizonyíthatod, hogy nem vagy romlott lelkű. Majd meglátjuk. Elmehepsz... Egyelőre nem szólok viselt dolgaidról senkinek...

Kása megkönnyebbült szívvel sóhajtott föl.

— Meg fogja látni, tanár ur, hogy kiérdemlem a jószágát. Köszönöm szépen. Isten áldja meg!

— Szervusz, fiam. Hát csak erős elhatározás! Még nagyon derék ember válhatik belőled.

Kása elment. Csapó tanár ur még sokáig fönnyaradt. Szívarozott. Nagyon izlett a szivar. Vidáman eregette a füstkarikákat. Többször hangosan fölnevetett. Nem lehetett megállni nevetés nélkül, ha Matyira és kalandjára gondolt.

— Lám, Don Quijote alakja örök emberi típus. Megvolt mindig és úgy látszik, nem pusztul ki soha. Mit szólsz hozzá, Fili?

Az okos kutyának is nagyon jó kedve volt. Játszott. Odaállott az ajtóhoz. Ravasz pófát vágott, szimatolt. Szükölni kezdett és ugatott. Majd nagy dühösen az ágy alá rohant, oit morgott, kapart, mintha valakivel verekedett volna. Ugy tett, mintha ráncigált volna ki valakit az ágy alól. Aztán a foga közé vette a tanár ur reggeli sapkáját és nagy fontoskodva a gazdájához vitte. Igen, így hozta ki az ágy alól a kis női sapkát!... A gazdája térdére fektette a fejét, jókedvűen nyihogott, a szája fölött föl húzódott a bőr, minden foga kilátszott. Nevetett, ahogy csak tőle kitelt. (Még azt mondják, hogy nincs esze az állatnak!)

Csapó tanár ur megveregette Fili fejét és kacagott, kacagott, ahogy csak a nagyon jószívű emberek tudnak kacagni. Azután lefeküdt. Olyan jól aludt, hogy csak a májusi napfény költögetésére ébredt fel.

(Folytatása következik.)

A kis lepke.

Ira: *Virsik Mária.*

Szálldogált a kicsi lepke
Virágról virágra,
Boldogan tekintett körül
A széles világba.

Rózsakelyhe volt lakása,
Ott aludt és ébredt,
Liliom volt menedéke,
Ha, néha eltévedt.

Am egyszer egy kis fiucska
Játszott kinn a réten,
Zöld hálóját a lepkére
Ráboritá szépen.

Könyörgött a kis pillangó:
Ó, eressz el engem!
Mert aranyzabadság nélkül
Meghalok én menten.

De a kegyellen kis fiu
Nem hajlott szavára,

S bezárta a kis pillangót
Egy szűk skatulyába.

Ekkor a szegény kis pille
Ilyen szókra fakadt:
Isten veled, virág, napfény!
S kis szive megszakadt.

Bezzeg sirt a kicsi fiu,
Siratta a lepkét,
S egy szép, fényes skatulyába
Tette a holttestét.

Aztán elásta a kertek
Egy kicsi zugába,
Ingó-bingó rózsabimbó
Enyhe árnyékába.

Az aranyos, kicsi lepke
Tehát így járt végül,
Mert hiába, nincsen élet
Szent szabadság nélkül.

Régi magyar társasjátékok.

Közlő: *Horváth Mihályné.*

Kalap belé, mi belé?

Szobai játék ez és minél több a gyermek, annál mulatságosabb. Következőképen megy. A gyermekek körbe ülnek. Egyik kezébe vesz egy fiu kalapot és sorba jár kérdegetni mindeniket. Ilyen formán: Megáll az elsőnél és kérdi: »Kalap belé, mi belé?« — mire az, aki előtt áll, felel, hogy »cukor« belé, vagy »játék« belé, vagy »kifli« belé, vagy akármit, ami eszébe jut.

Erre aztán a kérdező tovább megy a következőhöz és ha az előző »kiflit« mondott, akkor úgy kérdi, hogy: »Kifli belé, mi belé?« Csak arra kell vigyázni, hogy amit már mondtak, azt nem szabad ismételni, mert akkor zálogot vesznek tőle. De a kérdező is zálogot ad, ha elfelejti, hogy mit mondtak utoljára, vagy ha tévedésből újra kezdi, hogy: »Kalap belé, mi belé?«

Aztán ha már sok zálog összegyűlt, kezdődik a zálog kiváltás rendes szokás szerint.

Fele künn, fele benn vagy néma játék.

A játékos két egyenlő részre oszlanak, az egyik rész benn marad, a másik rész kimegy a szomszéd szobába és az ajtót beteszik. A benn

maradók közül aztán, közös megegyezéssel mindenik választ egyet a künnlevők közül. De persze ezt halkan tárgyalják meg, hogy a künnlevők ne is sejtsék.

Most aztán tapsolnak benn egyet-kettőt, mire a künnlevők közül egy belép, de az ajtót ismét beteszik. Akkor aztán meghajítja magát valamelyik bennlevő előtt és ha eltalálta, hogy az választotta őt, aki előtt meghajolt, akkor az is fejet hajt és helyet mutat neki, hogy üljön le és tapsolnak a következőnek. De ha nem találta el, akkor tapsolnak, hogy menjen ki és jöjjön be a következő. És így megy sorba addig, míg mind ki nem találtatott. Persze, beszélni nem szabad, azért néma játék a neve; és azért is nem szabad beszélni, hogy ne figyelmeztethessék egymást, hogy melyik kinek hajtotta meg magát. Minél többen vannak a játék annál tovább tart, és annál mulatságosabb.

(Marosujvár.)

<p>LEGSZEBB LEGJOBB LEGOLCSÓBB</p>	<p>KLISÉKET</p>
<p><i>a kolozsvári Minerva R.-T. cinkografiai műintézete készíti,</i></p>	
<p><i>Megrendeléseket felvesz a központi iroda</i></p>	
<p>CLUJ—KOLÓZSVÁR Str. Regina Maria 1.</p>	

FEJTÖRŐ.

A sorsolásban való részvételre egy rejtvény megfejtése is jogosít!

A rejtvény megfejtését, a megfajtok és nyertesek névsorát egyszerre, a megfejtést követő hónap végén közlöm!

A megfejtések beküldésének határideje a hónap 10-ik napja.

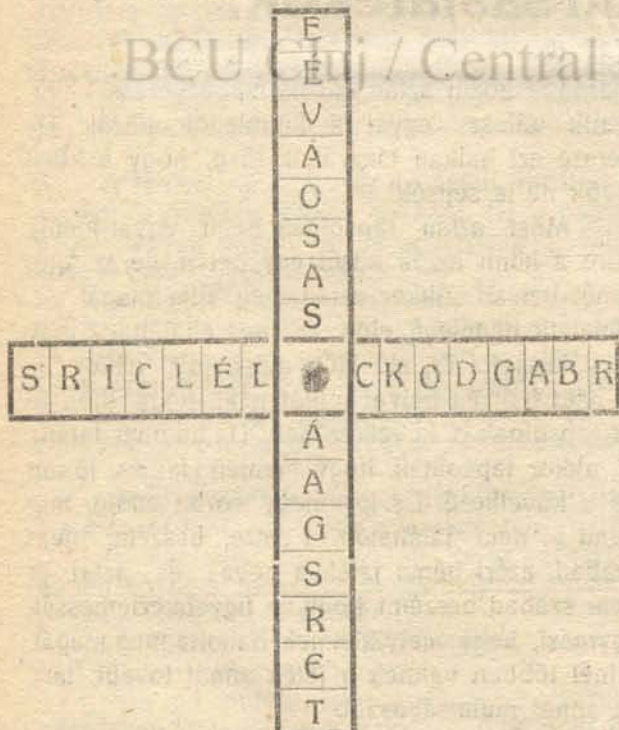
SZÁMREJTVÉNY.

Beküldte: Keitner Bözsike

- 27, 19, 6, 7 — Eső után következik.
 1, 5, 6, 28 — Fiúnév.
 25, 6, 10, 26 — Leánynev.
 21, 2, 12, 10, 3 — Örömet vagy bánatot hoz.
 4, 35, 14 — Vidám szív szava.
 16, 28, 4, 22, 11 — Téiben érezzük.
 23, 33, 6, 34, 13 — Vendéget jelent.
 6, 15, 12, 17, 32 — Az őszintének ellentéte.
 16, 22, 6, 25, 18, 29 — Tengeri hal.
 9, 35, 24, 15 — Anyánk kedves neve.
 30, 31, 31, 22, 8 — Nappalnak ellentéte.
 20, 2, 29 — Igeköző.
 1-35 — Egy népdal két sora.

KERESZTREJTVÉNY.

Beküldte: Mary Laci és Pista

BETŰREJTVÉNY.

Beküldte: Reich Lili és Edith.

S	S
S	S

SZÁMREJTVÉNY.

Beküldte: Greisiger Jenő.

- 1, 19 — Ásvány.
 5, 7, 9, 10, 3, 1 — Butor.
 20 — Mássalhangzó.
 11, 2, 4, 21, 15 — Sulymérték.
 1, 4, 5, 7, 15, 21, 8 — Gyermelekség.
 20, 9, 8, 1, 12 — Férfi név.
 1-33 — Közmondás.

FÜRDŐSZAPPAN
világírás

BERSON

GUMMI SAROK
 ÉS GUMMITALP
 a legjobb anyagból
 MINOSÉGI MÁRKA

Bárta. Nagyon örülsz, hogy a helyesírásodat jónak találom, ez az elismerés arra buzdít, hogy ezután ügyelj az írásod szépségére is. Ezt igen helyesen teszed, mert úgy főkéletes az írás, ha helyes is és szép is. Rejtvényeidre bizonyval választanom, csak még talán nem olvastad a választ. A „Zöld elefant” nagyjában igaz történet, természetes-n, az író is tesz hozzá, mert azért regény a regény. Korszku Misi most pihen a babérain, de majd megszólal ő is. — *Gerő Bertalan, Szatmár.* Ez utúl nem késtél le a megfejtéssel s jó a rejtvényed is. Számfontarom az ígértet, hogy ezután szorgalmasabban ísz. *Elekes Sándor, Hosszafalu.* A román iskola negyedik osztályába jársz, a testvéreid pedig mind m-gyar középiskolába járnak. Örömmel látlak unokám seregében s gyönyörködtem szép kerekbetűs írásodban. A kiadóbácsi pótolja az első második számot. — *Mindák József, Szatmár.* Jó a kockarejtvényed, de lehetőleg olyan rejtvényt csinálj, amelynek a megfejtése országosan ismert nevű ember, mert én azt akarom, hogy a rejtvényekből is tanuljanak az én unokám. — *Stefán Irén, Antal és Erzsé, Nagyborosnyó.* Bede Marisakéknál olvastad a Cimborát, aztán hazamentél s mondtad a szüleidnek, nagyon szeretnéd, ha neked is megrendelnék, és megis rendelték. Örömmel látlak unokám seregében, s remélem oly szorgalmasan írok majd nagyapóknak, mint ahogy ír Bede Mariska. — *Salamon Manó, Csikszereida.* Hogyne fogadnálak szívesen unokám seregébe, mikor azt írod, hogy úgy fogod szeretni nagyapót, mint a többi unokát. A Cimborát meg úgy megszeretted, hogy alig várod. Nemcsak te olvasod a Cimborát, hanem Terus is, aki már végezte a négyévesét, sőt szívesen olvassák a szüleid is. Ha Csikszereidába megyek, minden csejre meglátogatlak. Tolmácsold meg: üdvözlémet szüleidnek, a kiadóbácsi pedig pótolja a 16. számot. — *Gál József, Csikszereida.* Te is nagyon várod, hogy Csikszereidába mentek. El is megyek, ha Isten éllet, még ezen a n-áron, legheőbb ősszel. Abban nem értek veled egyet, hogy „egy kicsit rossz író” vagy, mert jól írsz, ha csak azt nem értd rossz írósgát, hogy rikán írsz. Ezen igen könnyű segíteni: írd jól gyatrabban nagyapóknak. Rejtvényeid jók. — *Szalay Judit, Nagyborsó.* (Pozsony megye.) Szerettedek volna előadni a „Jón a tavasz” című kis szindarabot, mamával, nagymamával és Janka néniével meg is tanultátok a szerepeket, de elmaradt az előadás, mert a tanítóbácsira ráparancsolt a tanfelügyelőbácsi, hogy az iskolás gyerekeknek nem szabad magyar darabban játszani. Bizony, nem csudálom, ha a sirtatok mind ti is, meg a pajtásaitok is, mert szinte érthetetlen, miért nem szabad magyar gyermeknek magyar darabban játszani. Amilyen szomorú a te levelet, olyan vigasztaló a Zsuzsika hugodé, aki beszámol nekem, hogy mi mindent kapott a nyuszkáól hu vét ünnepe. Kapot labdát, poharat, két zsebkendőt, két hajszalagot, virágvázát, sok porostojást, édességet, s ugyanezt kaptad te is, szóval, volt ami megédesítse a keserűségedet. — *Katz Miklós, Máramarosziget.* Leveledet továbbítottam a kiadóbácsinak, ő eddig bizonyval helyre is igazította az előfizetésre vonatkozó tévedést. — *Bárdos Ágnes, Nagyvárád.* Oly tisztán és gondosan írsz, hogy szeretnék tőled levelet is kapni, nemcsak megfejtést. — *Winkler Hajnalka, Nagyvárád.* Eddig nem tudtál írni, mert nagyon sokat kell tanulnod a román iskolában. Most is csak azért írsz, mert Illi, akinek jár a Cimborá, befog és nem tud írni e miatt. Rejtvényeid sorra kerülnek, arról pedig, hogy mikor jár le az előfizetés, a kiadóbácsi értesít. — *Kepes Sarolta, Arad.* Az bizony látszik az írásodon, ho y az anyuka valamit dolgozott az asztal s meg-meglökdött az asztal. De így is látom, hogy tudsz te szépen is írni, ha nem mozog az asztal. Nem emlékszem, hogy korábban levelet kaptam volna tőled. A kiadóbácsi, ha ugyan van még azokból a régi számokból, pótolja a 26, 28, 29, 30, 31, 32, 34, 37, 39, 45 és az ez évi 18. számot, de jövőre tanácsolom, hogy a hiányzó számot azon melegében reklamáld meg, mert könnyen megtörténhefik, hogy a régi számok a legjobb akaratnál sem pótolhatók. — *P. I.* Azt írod, te már nagyobbacska leány vagy, mégpedig 14 éves, „s nem veheted igénybe a kis gyermekek szórakozásait.” Örvedetes tudomásul veszem, hogy te már nagyobbacska leány vagy, de bucsuzól fogad meg a jó tanácsomat: olvass lehetőleg minél jobb könyveket s minél nagyobb figyelemmel, és különösen gyakorold magadat a helyesírásban, mert ebben a néhány soros leveledben is, én rengeteg sok helyesírási hibát találtam. — *Csiszár Erzsé Kolozsvár.* Igazán örvendek, hogy oly nagy örömet szerzett neked a nyert könyv, s szeretném, ha megkaphatnád azt a számot is, amelyben arcképet megjelent. Dicséretedre válik, hogy a látatos műhelyekben a könyvelést végzed, és bár csak este van idő az írásra, amikor csak teheted, írsz nagyapóknak. Természetes,

hogy szabad küldened rejtvényt, s ha jó, közlöm is — *Karsay Bözsike Székelyhid.* Furcsán gondolkozhatnak azok, akik azt mondták neked, hogy a neved ugyan ott van a nyertesek között, de sohasem fogod megkapni a könyvet, Örvendek, hogy hamatosan rácsöfolhattál ezekre a hiteltlen Tamásokra s már meg is kaptad a könyvet. Általában érthetetlen ez a hitetlen Tamáskodás, hiszen ha úgy járnánk el, mint a hogy egyik-másik újság eljárt, hogy könyveket nyeret, de azokat nem küldi el, akkor bizony nem irnánk oda minden nyertes neve után a helyeséget, hanem odairnánk egy csomó nem léto ő nevet. De tisztességes ember ilyesmire nem velededik. Ezt az üzencet Kisbaconban írom, már réges-rég hazajöttem Budapestről, ahol erősen telkére költöttem Öcsikének, hogy termelje tovább a nadsellő gondolatokat, de úgy, hogy a tanulást se hanyagolja el. — *Bláz István Kolozsvár.* Meg vagyok elégedve rejtvényeiddel is, nemkülönben az írásoddal is. — *Asztalos Judit Nagyvárád.* Jól van meg szerkesztve mind a két képrejtvényed, de sokszorostásra nem alkalmas. Az írásod sokkal különb, mint a rajzod. Jól teszed, ha gyakorold magad a rajzban is. — *Gy. Rosenberger László Kolozsvár.* Szívemből örvendek, hogy felüdültél betegségedből s irántam való nagy szeretetedre vall, hogy első dolgod volt írni nagyapóknak. Azt bizony eddig nem tudtam, hogy hármam vagyok testvérek, de most már tudom. Van egy kicsi öcséd, akiről már többször írtál s aki látni vélte nagyapót a moziban és van egy bátyád: Béla, akiről én azt hittem, hogy öcséd és hogy még nem tud írni, pedig dehogyan nem tud, csak nincs ideje az írásra, mert nagyon el van foglalva a tanulással, amellett zongorázik, cserkéz is és futballozni is szeret. Édesanyúdnak, aki eddig bizonyosan hazajött Magyaróvárról, tolmácsold meg az üdvözlémet. — *Szoboszlay Irén Palotafalu.* Örömetet fejezted ki a fölött, hogy a Cimborá hoztátok is eljuttat a már két hónapja, hogy te is szeretettel olvasod s mindig csak a postát várod, hogy az újabb Cimborát olvashassad. Mondanom se kell, hogy szeretettel fogadlak unokám közé, miután ígérted — s én bízom is az ígérteteden, — hogy te is jó unokám leszel. Még csak második elemista vagy s már is oly értelmesen és világosan írsz, hogy igazán nem csudálom, ha a múlt esztendőben jutalmat adott a tanítóbácsi, s hiszem, hogy most sem marad el a jutalom. Tudom, hogy igen szép helyen laktok, fenyveserdő között fekszik kicsiny falutok, mert réges-régen jártam én arra ti felétek. Egyik legkedvesebb emlékem ez az utazás. Bárcsak megegyeszer arra mehetnék s láthatnák téged, Gyuri, Kati és Szidi testvéreid, akik szintén olvasói a Cimborának. — *Tátray Barna Nagyvárád.* Örvendek, hogy nemcsak megkaptad a nyert könyvet, de nagyon szépnak is találad. Jókai egyik regényének az olvasása akadályozott meg abban, hogy mostanában nem írtál. A mulasztásodat értem és szívesen megbocsájtom. Luczak Gyula, aki osztálytársad, nekem szintén kedves unokám, remélem, hogy jó barátságban vagytok. — *Antal József Tekerbátok.* Leveled elintézésé végett továbbítottam a kiadóbácsinak.

A Cimborá könyvosztályánál az alábbi ifjusági könyvek kaphatók:

Benedek Elek: Galambok elbeszélések	65 lei.
„ „ Oh szép ifjuságom, regény	55 lei.
Esopus: Háromszáz meséje	120 lei.
Gaal Mózes: Az utolsó lantos	55 lei.
„ „ Három kenyeres pajtás	65 lei.
Kertész Mihály: Szökés a teknőben, diákregegy	75 lei.
May Károly: Skipetárok földjén	130 lei.
Sven Hedin: Az északi sarktól a déli sarkig	170 lei.
Szondy György: Bőrme, regény	80 lei.
Twain Mark: Tamás urfi mint detektiv	105 lei.
Verne Gyula: Utazás a hold körül	130 lei.

A fenti könyveket a pénz előzetes beküldése, vagy pedig utánvétellel a Cimborá képes heti gyermeklap kiadóhivatala, Szatmár szállítja.

A valódi Schicht „Szarvas” védjegyű szappan

kiméli értékes fehérneműjét.

Könyvesház : SIROMAIT

Utunk: Kézdiványi újtelep, 1011 Budapest

A Cimborák előfizetési ára:

Könyvtáraknak	
előfizetés	— 50 forint
előfizetés	— 100 forint
előfizetés	— 200 forint
Cimborák részére	
előfizetés	— 10 forint
előfizetés	— 20 forint
előfizetés	— 50 forint
Magyarországon kívül	
előfizetés	— 5000 forint
előfizetés	— 10000 forint
előfizetés	— 20000 forint
Ausztriában	
előfizetés	— 20000 öst. korona
előfizetés	— 40000 öst. korona
előfizetés	— 80000 öst. korona
Jugoszláviában	
előfizetés	— 100 dinár
előfizetés	— 200 dinár
előfizetés	— 500 dinár

Az előfizetési díjak a kötetekért nem esnek le.

Könyvtáraknak előfizetéses újságokat is lehet rendelni.

Magyarországon kívül a címek a következők:

Budapest: Kézdiványi újtelep, 1011. (Kézdiványi újtelep)

Budapest: Kézdiványi újtelep, 1011. (Kézdiványi újtelep)

Budapest: Kézdiványi újtelep, 1011. (Kézdiványi újtelep)

Budapest: Kézdiványi újtelep, 1011. (Kézdiványi újtelep)

Budapest: Kézdiványi újtelep, 1011. (Kézdiványi újtelep)

Budapest: Kézdiványi újtelep, 1011. (Kézdiványi újtelep)

Budapest: Kézdiványi újtelep, 1011. (Kézdiványi újtelep)

Budapest: Kézdiványi újtelep, 1011. (Kézdiványi újtelep)

Budapest: Kézdiványi újtelep, 1011. (Kézdiványi újtelep)

Budapest: Kézdiványi újtelep, 1011. (Kézdiványi újtelep)

Budapest: Kézdiványi újtelep, 1011. (Kézdiványi újtelep)

Budapest: Kézdiványi újtelep, 1011. (Kézdiványi újtelep)

Budapest: Kézdiványi újtelep, 1011. (Kézdiványi újtelep)

Budapest: Kézdiványi újtelep, 1011. (Kézdiványi újtelep)

Budapest: Kézdiványi újtelep, 1011. (Kézdiványi újtelep)

Budapest: Kézdiványi újtelep, 1011. (Kézdiványi újtelep)

Budapest: Kézdiványi újtelep, 1011. (Kézdiványi újtelep)

Budapest: Kézdiványi újtelep, 1011. (Kézdiványi újtelep)

Budapest: Kézdiványi újtelep, 1011. (Kézdiványi újtelep)

BCU Cluj / Central University Library Cluj

A nagy kőedény és a nő. (A large stone jar and the woman.)

A nagy kőedény és a nő. (A large stone jar and the woman.)

A nagy kőedény és a nő. (A large stone jar and the woman.)

A nagy kőedény és a nő. (A large stone jar and the woman.)

A nagy kőedény és a nő. (A large stone jar and the woman.)

A nagy kőedény és a nő. (A large stone jar and the woman.)

A nagy kőedény és a nő. (A large stone jar and the woman.)

A nagy kőedény és a nő. (A large stone jar and the woman.)

A nagy kőedény és a nő. (A large stone jar and the woman.)

A nagy kőedény és a nő. (A large stone jar and the woman.)

A nagy kőedény és a nő. (A large stone jar and the woman.)

A nagy kőedény és a nő. (A large stone jar and the woman.)

A nagy kőedény és a nő. (A large stone jar and the woman.)

A nagy kőedény és a nő. (A large stone jar and the woman.)

A nagy kőedény és a nő. (A large stone jar and the woman.)

A nagy kőedény és a nő. (A large stone jar and the woman.)

A nagy kőedény és a nő. (A large stone jar and the woman.)

A nagy kőedény és a nő. (A large stone jar and the woman.)

A nagy kőedény és a nő. (A large stone jar and the woman.)

A nagy kőedény és a nő. (A large stone jar and the woman.)

Magyar nyelv és irodalom

A Cimborák kiadónivalja az alábbi:

Köhögésnél, : **SIROMALT** használ!

használ! 000
Biztosan használ, ize jó,
Patikában kapható!

A Cimbora előfizetési ára:

Romániában

negyedévre	— —	65 leu
félévre	— —	130 leu
egész évre	— —	260 leu

Csehországban

negyedévre	— —	15 ck.
félévre	— —	30 ck.
egész évre	— —	60 ck.

Magyarországban

negyedévre	—	6000 korona
félévre	—	12000 korona
egész évre	—	24000 korona

Ausztriában

negyedévre	—	28000 osztr. korona
félévre	—	56000 osztr. korona
egész évre	—	112000 osztr. korona

Jugoszláviában

negyedévre	— —	40 dinár
félévre	— —	80 dinár
egész évre	— —	160 dinár

Az előfizetési díjak a következő helyeken fizethetők be:

Romániában póstautalványon: a Cimbora kiadóhivatalának Satu-Mare.

Csehországban a Cimbora kiadóhivatalának a Szlovák Általános Hitelbank kosicei fiókjánál lévő számlája javára az alábbi pénzintézeteknél:

Beregsas: Beregme gyei Gazdasági Bank r.-t.

Helmecz: Bodro gközi Bank r.-t.

Hlohovec: Galgóczi Hitelintézet.

Illava: Illavai Hitelbank.

Lucenec: Nógrádmegyei Népbank.

Michalovce: Nagymihály Kereskedelmi és Hitelbank r.-t.

Mukacevo: Beregmunkácsi Bank r.-t.

Nitra: Nyitrai Takarékbank r.-t.

Nove-Mesto: Első Vágújhelyi Bank r.-t.

Nove-Zámky: Érsekújvári Népbank r.-t.

Presov: Éperjesi Bankegyület.

Roznava: Rozsnyói Bank r.-t.

Sevljus: Nagyszőlősi Hitelintézet.

Sp. Nova-Ves: Szepes-Iglói Hitelbank r.-t.

Trencin: Trencsényi Hitelbank r.-t.

Magyarországon

a Cimbora kiadóhivatalának a Magyar-román faértékesítő r.-t.-nél (Debreczen, Piac-utca 42.) lévő számlája javára póstautalványon.

Ausztriában a Wiener Bankvereinnak a »Szabadsajtó« Buchdruckerei und Zeitungsverlag A. G. in Satu-Mare (Rumänien) számlája javára.

Jugoszláviában

Kurir hírlap és könyvterjesztő vállalatnál Subotica (Szabadka). A »Kurir« Jugoszláviában a Cimbora egyedárusítója és főbizománya.

magyar család teljes olvasmányosságát kielégítik: a

PÁSZTORTÓZ

félhavi szépirodalmi folyóirat,

MAGYAR KISEBBSÉG

félhavi politikai szemle,

VASÁRNAPI UJSÁG

képes családi hetilap,

CIMBORA

képes heti gyermek-újság.

Ha a családfő a fent felsorolt 4 lapot, együttesen megrendeli, ilyen úton tetemesen olcsóbban jut hozzájuk, mert a Pásztorújság évi 350 lei helyett 200 lei, Magyar Kisebbség évi 216 lei helyett 180 lei, Vasárnapi Újság évi 550 lei helyett 480 lei, Cimbora évi 260 lei helyett 200 lei, összesen tehát 1367 lei helyett 1160 leibe kerül a 4 kitűnő magyar lap együttes előfizetése. Külföldi megrendelésnél 20%-kal drágább a magas portóköltség miatt. A négy lapra együttes megrendeléseket felvesz a »Haladás« Lap- és Könyvkiadó B-t.

Cluj-Kolozsvár, Str. Regina Maria 14.
Forduljon hozzá mutatványszámokért.

Bácsi, Nénéi ide figyelj!
Palma kaucsuk sarkot viselj!

LAPTULAJDONOS ÉS KIADÓ
SZABADSÁJTÓ KÖNYVNYOMDA ÉS LAPKIADÓ R.-T. BATMAR.
A SZERKEZTÉSÉRT DÉNES SÁNDOR FELEL.
A SZINES OMLAPOKAT ÓOSVÁR REZBŐ RAJZOLTA.

**Ifjusági könyveket
a Cimbora kiadóhivatala szállít.**